

บทความวิจัย

โครงการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยเพื่อความอยู่รอดของ SME ไทยในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

SMEs Pro - Active Program of the Chamber of Thai Industries for the Survivals
of Thai SMEs, in ASEAN Economics Community

ศิริโรตม์ ภาคสุวรรณ¹Sirot Phaksuwan¹

Received November 2, 2020 & Retrieved December 2, 2020 & Accepted December 30, 2020

บทคัดย่อ

บทความเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ศึกษาบทบาทและกระบวนการนำนโยบายโครงการส่งเสริมและเพิ่มศักยภาพวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยไปปฏิบัติ รวมทั้งการใช้นโยบายต่าง ๆ ของภาครัฐในการสนับสนุนให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีประสิทธิภาพในการอยู่รอดได้ในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการวิจัยเอกสาร วิเคราะห์และนำเสนอผลเชิงแบบพรรณนาจากการศึกษาพบว่า สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยมีบทบาทในฐานะเป็นผู้ดำเนินการกิจกรรมต่าง ๆ ของโครงการส่งเสริมและเพิ่มศักยภาพวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เช่น การขออนุมัติโครงการ การประชาสัมพันธ์ การคัดเลือกและการพิจารณาคุณสมบัติของผู้สมัครที่เป็นผู้ประกอบการ นอกจากนี้สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ยังเป็นหน่วยงานที่สนับสนุนผู้ประกอบการในการพัฒนาและขยายตลาดทั้งในประเทศและในต่างประเทศ และการนำนโยบายไปปฏิบัติ และการปฏิบัติการของสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยมีปัญหา 4 ด้าน คือ ปัญหาที่หนึ่ง คือ ปัญหาด้านเจ้าหน้าที่ของสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย โดยแก้ปัญหาวางคนให้เหมาะสมให้กับงาน การเพิ่มเจ้าหน้าที่ให้มากขึ้น และในการให้ความรู้เกี่ยวกับงานให้แก่เจ้าหน้าที่ ปัญหาที่สอง คือปัญหาด้านผู้ประกอบการโดยแก้ไขการเตรียมให้พร้อมก่อนเข้าร่วมโครงการดังกล่าว และมีการแจ้งรายละเอียดของโครงการส่งเสริมและเพิ่มศักยภาพวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้แก่ผู้ประกอบการ ปัญหาที่สามได้แก่ ปัญหาของภาครัฐโดยแก้ไขเพิ่มช่องทางการติดต่อและการประสานให้มากขึ้น และปัญหาที่สี่ ได้แก่ปัญหาตัวโครงการส่งเสริมและเพิ่มศักยภาพวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมโดยปรับปรุงหลักเกณฑ์และกฎระเบียบให้เปิดเผยและชัดเจนมากยิ่งขึ้น

¹ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา¹ Suan Sunandha Rajabhat University

Email : Sirot.bh@sru.ac.th

Abstract

The purpose of this article aims to study the role and policy implementation of SMEs Pro - Active Program of the Chamber of Thai Industries, including the adoption of supporting measures of the public sector for Thai SMEs (Small and Medium Enterprises) contributing to officiated survival in ASEAN Economic Community use qualitative research methods By document research Analyze and present the descriptive results found that This article finds that the Chamber of Thai Industries has a role in carry out the activities of SMEs Pro - Active Program, such as project approval, public relations, recruitment and consideration of applied entrepreneurs' qualification. Moreover, the Chamber of Thai Industries is the working unit for supporting the entrepreneurs to develop and enlarge the market both in Thailand and foreign countries and carry out the policy implementation. The operation of the Chamber of Thai Industries has four problems. The first problem is the problem of the Chamber of Thai Industries' officers resolved by putting the right man on the right job, recruiting more officers, and giving the working knowledge to the officers. The second problem is the problem of entrepreneurs resolved by the preparation of readiness before participating aforesaid program and informing the details of SMEs Pro - Active Program to the entrepreneurs. The third problem is the problem of public sector resolved by increasing more channel of contact and coordination. The fourth problem is the problem of SMEs Pro - Active Program resolved by improving the principles and regulations to be more open and clear.

ความเป็นมา และความสำคัญของปัญหา

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมหรือ SMEs (Small and Medium Enterprises) ได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงจากวิกฤติเศรษฐกิจในปี พ.ศ. 2540 ซึ่งทำให้วิสาหกิจขนาดใหญ่หลายแห่งล้มละลายและบริษัทการเงินหรือไฟแนนซ์ 50 กว่าแห่งถูกปิดเพราะล้มละลายและความหวังที่จะพึ่งพาอาศัยวิสาหกิจขนาดใหญ่ให้เป็นกลไกขับเคลื่อนเศรษฐกิจให้เจริญเติบโตก้าวหน้าไม่อาจสามารถกระทำได้ ด้วยเหตุดังกล่าว รัฐบาลไทยจึงได้ใช้นโยบายที่มุ่งพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้มีศักยภาพและความเข้มแข็ง เนื่องจากได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงจากวิกฤติเศรษฐกิจในปี พ.ศ. 2540 ซึ่งทำให้ประสบปัญหาทางการเงินจนไม่มีเงินไปใช้ในการพัฒนากิจการของตนในด้านต่าง ๆ ดังนั้นรัฐบาลไทยจึงได้แก้ปัญหาดังกล่าวด้วยการผ่อนคลายนโยบายการเงินและการคลังแบบไม่เข้มงวด เพื่อกระตุ้นค่าใช้จ่ายในประเทศ แต่สถาบันทางการเงินก็ยังไม่ปล่อยเงินกู้ให้แก่ภาคเอกชนอย่างเต็มที่เพราะกลัวปัญหานี้เสีย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง SMEs ซึ่งถูกพิจารณาว่าเป็นกลุ่มธุรกิจที่มีความเสี่ยงสูง จึงทำให้ขาดโอกาสได้รับเงินกู้จากสถาบันการเงินแม้ว่าจะมีโครงการดี ๆ ก็ตาม สาเหตุสำคัญที่ทำให้สถาบันการเงินส่วนใหญ่ประสบกับปัญหานี้เสียหรือ NPL (Non - Performance Loan) และไม่พร้อมที่จะรับมือกับความเสียหายจากนั้นเสียนั้นเกิดจากภาวะเศรษฐกิจถดถอย (Economics Recession) ซึ่งทำให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมได้รับความเดือดร้อนตามไปด้วย ด้วยความสำคัญของปัญหาดังกล่าว บทความเรื่องนี้จึงได้ศึกษาเรื่องนี้เพื่อให้ทราบถึงบทบาทของรัฐบาลไทยที่มีต่อ SMEs โดยรัฐบาลไทยได้ใช้นโยบายที่มุ่งให้ SMEs เป็นกลไกสำคัญในการผลักดันขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทยให้มีความเข้มแข็งและมีการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) ภายใต้มติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 28 ธันวาคม พ.ศ. 2541 ที่มีมติเห็นชอบให้ใช้มาตรการเร่งด่วนในการสนับสนุนสินเชื่อและประกันสินเชื่อแก่ SMEs ผ่านสถาบันการเงินเฉพาะกิจพิเศษหรือ SFIs (Special Financial Institutions) จำนวน 7 สถาบัน

อันได้แก่ 1). บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย 2). บริษัทเงินทุนขนาดย่อมซึ่งต่อมาได้ยกฐานะเป็นธนาคารพัฒนาเศรษฐกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย 3). ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร 4). ธนาคารออมสิน 5). ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าหรือ EXIM Bank (Export and Import Bank) 6). ธนาคารแห่งประเทศไทย 7). บริษัทสินเชื่อนานกลางและขนาดย่อมให้ทำหน้าที่ค้ำประกันเงินกู้ของ SMEs หรือที่เรียกว่า SMEs Bank กล่าวได้ว่า สถาบันการเงินเฉพาะกิจพิเศษของรัฐเป็นจุดเริ่มต้นในการเป็นกลไกหลักที่สำคัญในการเชื่อมโยงระหว่างรัฐและผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อขจัดปัญหาการขาดสภาพคล่องทางการเงินและปัญหาการเข้าถึงแหล่งเงินทุน ซึ่งจะทำให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถดำเนินธุรกิจต่อไปได้ และส่งผลให้เป้าหมายของรัฐที่ใช้ SMEs เป็นตัวจักรในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทยสามารถบรรลุผลตามเป้าหมายตามไปด้วย ซึ่งทำให้เกิดการสร้างและรักษาฐานการผลิต การสร้างงาน การสร้างรายได้ และการส่งออก และในปัจจุบัน ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย (ธ.พ.ว.) เป็นสถาบันการเงินหลักในการพัฒนาและสนับสนุนเงินทุนแก่ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีประสิทธิภาพในการทำงานและผลความสำเร็จในการพัฒนาและสนับสนุนเงินทุนดังกล่าวนี้ย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพการทำงานของธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย ทั้งสำนักงานใหญ่และสาขาต่างๆทั่วประเทศจำนวน 26 สาขา โดยปัจจัยอันแรก ได้แก่ ลักษณะขององค์กรที่มีการกำหนดความสัมพันธ์อย่างเป็นทางการระหว่างบุคคล และทรัพยากรเพื่อให้ดำเนินงานบรรลุผลความสำเร็จตามเป้าหมายขององค์กรรวมทั้งความสัมพันธ์ของอำนาจและความรับผิดชอบระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ภายในองค์กร (Gibson, Ivancevich & Donnelly, 1994) และลักษณะขององค์กรยังมีการกระจายอำนาจ การแบ่งงานกันทำตามความชำนาญเฉพาะทาง ความเป็นทางการ และการจัดแบ่งขนาดของการควบคุม (byars & rue, 2000 ; Schermerhorn, Hunt & Osborn, 2000) นอกจากนี้ ลักษณะขององค์กรยังมีการใช้เทคโนโลยีภายในองค์กรโดยเทคโนโลยีเป็นตัวเชื่อมโยงที่สำคัญที่สามารถช่วยการดำเนินการของธนาคาร SME ประสบความสำเร็จในระยะยาว และการใช้เทคโนโลยีเป็นเครื่องมือในการให้บริการทางการเงินแก่ลูกค้าแต่ละกลุ่ม ซึ่งมีความต้องการใช้บริการทางการเงินที่แตกต่างกัน ซึ่งธนาคารจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนเทคโนโลยีให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของลูกค้าในแต่ละกลุ่มเพื่อให้ลูกค้ามีความพึงพอใจ ซึ่งจะส่งผลให้การดำเนินงานของธนาคารบรรลุเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ ปัจจัยอันที่สอง ได้แก่ ปัจจัยด้านการบริหารและการปฏิบัติงานซึ่งประกอบด้วยปัจจัยที่สำคัญ 4 ประการคือ 1) การกำหนดเป้าหมายขององค์กรที่ต้องการจะไปให้ถึงในอนาคต (Daft, 1992 ; Gibson, Ivancevich & Donnelly, 1994) และให้พนักงานมีส่วนร่วมในการกำหนดเป้าหมายที่จะช่วยยกระดับความจงใจให้พนักงานปฏิบัติงานในหน้าที่ให้ดีขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้การดำเนินงานขององค์กรดีขึ้นและบรรลุเป้าหมายตามที่องค์กรต้องการ 2) การจัดการใช้ทรัพยากรที่เหมาะสมกับพันธกิจและเป้าหมายขององค์กรรวมทั้งวิธีการจัดแบ่งทรัพยากรบุคคล สภาพแวดล้อมทางกายภาพ การเงิน เทคโนโลยี และทรัพยากรข้อมูลว่าควรจะจัดสรรแบ่งกันอย่างไร เพื่อให้องค์กรบรรลุการดำเนินงานตามเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ (Wood & Gray, 1991) 3) การระดมการติดต่อสื่อสารโดยการสื่อข้อความเกี่ยวกับนโยบายและคำสั่งลงไปยังเบื้องล่างพร้อมกับรับข้อเสนอแนะ ความคิดเห็นและความรู้สึกต่าง ๆ กลับขึ้นมา รวมทั้งความพยายามในการตระหนักถึงความสนใจ ความนิยม และความพยายามร่วมมือที่จะได้รับจากพนักงานทุกคนซึ่งถือว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อความสำเร็จในทางบริหารจัดการงานขององค์กรอย่างยิ่ง เนื่องจากการสื่อสารมีบทบาทสำคัญในการเชื่อมโยงให้บุคคลในองค์กรทำงานประสานงานกันเพื่อไปสู่เป้าหมายและวัตถุประสงค์ขององค์กร กล่าวได้ว่า การสื่อสารที่ดีก่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันซึ่งจะเชื่อมโยงไปถึงการจงใจให้พนักงานมีความรู้สึกที่ดีและมีความจงรักภักดีต่อองค์กร นอกจากนี้ผู้บริหารของธนาคารต้องจัดการช่องทางการติดต่อสื่อสารให้มีความชัดเจนเพื่อสามารถส่งข่าวสารข้อมูลตลอดจนคำแนะนำการปฏิบัติงานให้

แก่พนักงานได้อย่างถูกต้องและรวดเร็ว ซึ่งจะทำให้พนักงานสามารถทำงานตามที่องค์กรต้องการและ 4) ภาวะผู้นำองค์กร ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อบุคคลคนหนึ่งมีอิทธิพลและความสามารถในการชักจูงให้บุคคลอื่นปฏิบัติตามที่ตนต้องการด้วยความเต็มใจ (Baron & Greenberg, 1990) ปัจจัยอันที่สาม ได้แก่ สภาพแวดล้อมการทำงานภายในองค์กรซึ่งประกอบด้วยปัจจัยที่สำคัญ 2 ประการ คือ 1) บรรยากาศของการมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างบุคลากรภายในองค์กรซึ่งมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคลากรในองค์กรนั้นๆ และบรรยากาศที่พึงประสงค์มากที่สุด ควรเป็นบรรยากาศที่มีลักษณะส่งเสริมให้พนักงานมีขวัญกำลังใจในการทำงาน และ 2) วัฒนธรรมขององค์กรซึ่งหมายถึงระบบความเชื่อและค่านิยมที่มีการพัฒนาขึ้นภายในองค์กรและการชี้นำพฤติกรรมของสมาชิกภายในองค์กร (Sehein, 1990) โดยความเชื่อ ค่านิยม ความเข้าใจ และวิถีทางความนึกคิดถูกนำมาใช้ร่วมกันโดยสมาชิกขององค์กรและได้มีการถ่ายทอดสืบต่อไปยังสมาชิกใหม่ให้รับเอาไปปฏิบัติ (Daft, 1992) และองค์กรที่มีวัฒนธรรมที่เข้มแข็งจะช่วยสนับสนุนการดำเนินงานขององค์กรให้สามารถบรรลุเป้าหมาย (Kreps, 1990) ปัจจัยอันที่สี่ ได้แก่ แรงจูงใจในการทำงานของพนักงาน โดยพยายามจูงใจใ้พนักงานให้ทำงานด้วยความเต็มใจอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร ปัจจัยอันที่ห้า ได้แก่ ความผูกพันของพนักงานที่มีต่อองค์กรโดยต้องมีลักษณะอย่างน้อย 3 ประการ คือ ประการแรก พนักงานมีความเชื่ออย่างแรงกล้า และยอมรับเป้าหมายและคุณค่าขององค์กร ประการที่สอง พนักงานมีความตั้งใจและความพยายามอย่างเต็มที่ในการปฏิบัติงานให้แก่องค์กร และ ประการที่สาม พนักงานมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะรักษาความเป็นสมาชิกขององค์กรของตน (Mowday, Porter, & Steers, 1982)

สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยมีขึ้นเมื่อวันที่ 29 ธันวาคม พ.ศ.2530 ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ตามพระราชบัญญัติอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ.2530 โดยสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยเป็นองค์กรที่ไม่แสวงหากำไรและมีวัตถุประสงค์ประสานงานนโยบายภาครัฐกับภาคเอกชน รวมทั้งส่งเสริม และพัฒนาผู้ประกอบการอุตสาหกรรมของภาคเอกชนและควบคุมดูแลสมาชิกให้ปฏิบัติตามกฎหมายเกี่ยวกับการประกอบการทางด้านอุตสาหกรรมตลอดจนปฏิบัติตามภารกิจอื่น ๆ ตามที่กฎหมายกำหนด รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนการศึกษาวิจัย การฝึกอบรม การเผยแพร่วิชาการ และเทคโนโลยีเกี่ยวกับอุตสาหกรรมและให้คำปรึกษา และเป็นกรรมการในคณะกรรมการร่วมกันระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อแก้ไขปัญหาทางเศรษฐกิจ รวมทั้งให้คำปรึกษาและเสนอแนะรัฐบาลเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจทางด้านอุตสาหกรรม ส่งเสริมและพัฒนา SMEs ไทย และประโยชน์ของสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ตลอดจนนำนโยบายของรัฐบาลมาปฏิบัติเพื่อให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หรือ SMEs ไทย ได้รับผลประโยชน์และสามารถพัฒนาธุรกิจของตนให้สามารถแข่งขันกับผู้ประกอบการต่างชาติในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในปัจจุบัน สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยมีกลุ่มอุตสาหกรรมทั้งหมด 39 กลุ่ม อาทิ เช่น กลุ่มทำรองเท้า กลุ่มทำเครื่องปรับอากาศและทำความเย็น กลุ่มไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ กลุ่มโทรคมนาคม เป็นต้น และผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมใช้เงินที่ต่ำกว่าวิสาหกิจขนาดใหญ่และช่วยรองรับแรงงานจากภาคการเกษตรที่หมดฤดูกาลเพาะปลูก ตลอดจนสามารถช่วยป้องกันการอพยพของแรงงานที่เข้ามาหางานทำในกรุงเทพฯ และปริมณฑล ซึ่งจะช่วยกระจายผลกระทบจุกตัวของแรงงานในโรงงานวิสาหกิจในกรุงเทพฯ และปริมณฑลไปสู่ภูมิภาคต่าง ๆ อันก่อให้เกิดการพัฒนาความเจริญเติบโตและความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจทั้งในส่วนภูมิภาคและประเทศไทยอย่างยั่งยืนตลอดไป

ทุกวันนี้ปัญหาของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยเกี่ยวกับการขาดจิตวิญญาณของผู้ประกอบการ SMEs ซึ่งผู้ประกอบการที่ดีต้องเป็นนายของตัวเอง รักความท้าทาย รักความเป็นอิสระ มีระเบียบวินัยในตัวเองสูง การบริหารจัดการที่ดีมีคุณภาพ มีความสามารถในการจัดการองค์การทางการเงิน ด้านบัญชี ด้านการตลาด และด้านบุคลากรซึ่งเป็นหัวใจหลักของ SMEs ในปัจจุบัน ผู้ประกอบการ SMEs ต่างแข่งขันกันอย่างสูง

เพื่อความอยู่รอดของตน ของธุรกิจของตนเอง ดังนั้นผู้ประกอบการรายใหม่ที่เข้าในตลาดที่มีการแข่งขันอย่างสูงจึงต้องเผชิญกับปัญหาความยากลำบากในการดำเนินธุรกิจของตนให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล และถ้าหากการบริหารจัดการด้านการผลิตมีความไม่เหมาะสมก็จะทำให้สินค้าที่ผลิตออกมาไม่มีมาตรฐานต่ำโดยไม่มีคุณภาพเพียงพอที่จะแข่งขันในตลาดการค้าทั้งในประเทศและนอกประเทศประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน นอกจากนี้ ปัญหาของระบบราชการจำเป็นต้องแก้ไขด้วยโดยเฉพาะทางด้านเอกภาพ (Unity) หรือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และด้านการประสานงาน (Coordination) ของหน่วยงานที่รับผิดชอบในการส่งเสริมและพัฒนา SMEs ด้วยเหตุดังกล่าว โครงการส่งเสริมและเพิ่มศักยภาพของผู้ประกอบการ SMEs (SMEs Pro - Active Program) จึงได้เกิดขึ้น เพื่อให้ผู้ประกอบการ SMEs มีศักยภาพในการขยายตลาดออกไปในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และมีศักยภาพในการแข่งขันในตลาดดังกล่าว รวมทั้งเพื่อพัฒนาขีดความสามารถของผู้ประกอบการ SMEs ในด้านต่างๆ ดังนั้น บทความเรื่องนี้จึงมีความสนใจศึกษาค้นคว้าหาคำตอบเกี่ยวกับความพร้อมของ SMEs ไทย เพื่อความอยู่รอดในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และบทบาทของสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยในโครงการส่งเสริมและเพิ่มศักยภาพขีดความสามารถของ SMEs ไทย และกระบวนการนำนโยบายของโครงการดังกล่าวไปปฏิบัติเพื่อความอยู่รอดของ SMEs ไทยในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ AEC (ASEAN Economics Community) รวมทั้งศึกษาถึงปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการนำนโยบายของโครงการส่งเสริมและเพิ่มศักยภาพของผู้ประกอบการ SMEs (SMEs Pro - Active Program) ไปปฏิบัติ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อการศึกษาบทบาทและกระบวนการนำนโยบายโครงการส่งเสริมและเพิ่มศักยภาพวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
2. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการนำนโยบายส่งเสริมและเพิ่มศักยภาพวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยไปปฏิบัติเพื่อขยายตลาดในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนโดยศึกษาปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน
3. เพื่อสรุปข้อเสนอแนะทางในการแก้ไขปัญหาอุปสรรคทั้งหลายที่เกิดขึ้นทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน

ขอบเขตการศึกษา

บทความเรื่องนี้ศึกษาเฉพาะกระบวนการนำนโยบายโครงการส่งเสริมและเพิ่มศักยภาพวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยไปปฏิบัติเพื่อขยายตลาดและความอยู่รอดในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน รวมทั้งศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการนำนโยบายดังกล่าวไปปฏิบัติ โดยศึกษาเฉพาะผู้บริหารในระดับสูงที่เป็นเจ้าหน้าที่ของสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ SMEs Pro - Active Program รวมทั้งศึกษาผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้าร่วมเป็นสมาชิกในโครงการดังกล่าว โดยศึกษาในช่วงเวลาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2556 ถึงปี พ.ศ. 2562

วิธีดำเนินการวิจัย

บทความเรื่องนี้ใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยมุ่งศึกษากระบวนการนำนโยบายของโครงการส่งเสริมและเพิ่มศักยภาพของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไปปฏิบัติเพื่อขยายตลาดทั้งในประเทศและในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน รวมทั้งมีข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาอุปสรรคในการดำเนินการปฏิบัติดังกล่าว และมีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารที่เป็นของราชการและไม่ใช่ของราชการ เช่น

หนังสือพิมพ์มติชนรายสัปดาห์ บทความในวารสารต่างๆ ผลงานวิจัยต่าง ๆ และเว็บไซต์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่องของบทความ โดยใช้วิธีวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมมาได้ทั้งหมดในเชิงเนื้อหา (Content Analysis) และวิเคราะห์สาระและเนื้อหาของข้อมูลทั้งหมดในเชิงแบบพรรณนา (Descriptive Analysis)

บททวนวรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทความเรื่องนี้ได้ทำการศึกษาค้นคว้าแนวความคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่องบทความ โดยกล่าวถึง (1) ความหมายของบทบาท ลักษณะของบทบาท ตัวกำหนดบทบาทของบุคคล พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับนโยบายสาธารณะที่โครงการส่งเสริมและเพิ่มศักยภาพของ SMEs ถือว่าเป็นนโยบายสาธารณะและการนำนโยบายสาธารณะดังกล่าวไปปฏิบัติ (2) ทฤษฎีการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ และ (3) วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่องของบทความ

แนวความคิดเกี่ยวกับบทบาท

ราชบัณฑิตยสถานได้ให้ความหมายของบทบาทไว้ว่า บทบาท คือการทำหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542, หน้า 602) เช่นการปฏิบัติตามสิทธิ์และหน้าที่และตามสถานภาพของผู้แสดงบทบาทนั้น (ศาสตราจารย์ ทักษิณ, 2551)(Sasdrawoot Thaksin. (2008). ลักษณะของบทบาทบทบาทมี 3 ลักษณะ (ศาสตราจารย์ ทักษิณ, 2551, หน้า 12.) คือ (ก) บทบาทที่ปฏิบัติจริง (The Performed Role) (ข) บทบาทที่สังคมกำหนด (The Society of Prescribed) ซึ่งสังคมกำหนด เป็นผู้กำหนดสิทธิและหน้าที่ต่าง ๆ ให้แก่ผู้ดำรงตำแหน่งในสังคม และ (ค) บทบาทความรู้สึที่ได้รับรู้ (The Perceived Role) ซึ่งเป็นบทบาทที่แสดงออกมาของบุคคลซึ่งแต่ละคนจะมีความเชื่อที่แตกต่างกันจึงทำให้การแสดงบทบาทของแต่ละคนที่แสดงออกมามีความแตกต่างกัน

ตัวกำหนดบทบาทตัวกำหนดบทบาท มี 3 ประเภท คือ (ก) ตัวกำหนดหน้าที่เป็นบุคลิกของแต่ละบุคคลที่ทำให้บุคคลนั้น ๆ แสดงบทบาทออกมา (ข) ตัวกำหนดที่เป็นสถานภาพในการดำรงตำแหน่งที่บุคคลมีอยู่ในขณะนั้น และ (ค) ตัวกำหนดที่เป็นประสบการณ์ในอดีตที่ได้ประสบมา

ทฤษฎีการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ

ทฤษฎีการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัตินั้นได้กล่าวถึงปัญหาในการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติซึ่งมีอยู่ 5 กรณีด้วยกัน (วรเดช จันทรศร, 2548) (Woradej Chantasorn. (2009). ดังต่อไปนี้คือ 1) ปัญหาทางด้านสมรรถนะ ซึ่งจะมีมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับปัจจัยทางด้านบุคลากร ปัจจัยทางด้านเงินทุน ปัจจัยทางด้านวัสดุ อุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องใช้ และปัจจัยทางด้านวิชาการหรือเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับนโยบายสาธารณะ 2) ปัญหาด้านความสามารถในการควบคุมและวัดความก้าวหน้าของการปฏิบัติงานนโยบายสาธารณะ 3) ปัญหาการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติจะมีสูงชันอย่างมาก ถ้าหากสมาชิกภายในหน่วยงานปฏิบัติไม่ให้ความร่วมมือหรือต่อต้านต่อการเปลี่ยนแปลงที่เป็นผลมาจากนโยบายนั้น 4) ปัญหาที่เกิดจากเรื่องอำนาจและความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรที่รับผิดชอบในการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติกับองค์กรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง และ 5) ปัญหาทางด้านการสนับสนุนและความผูกพันขององค์กรหรือบุคคลที่สำคัญ ซึ่งอาจส่งผลถึงความล้มเหลวของนโยบายสาธารณะโดยตรงได้ และถ้าหากบุคคลสำคัญ อาทิ เช่น กลุ่มผลประโยชน์ กลุ่มอิทธิพล กลุ่มพวกนักการเมือง ข้าราชการระดับสูง ตลอดจนสื่อมวลชน (Mass Media) ต่อต้าน หรือคัดค้านนโยบายสาธารณะนั้น ๆ

ผลการวิจัย

1. บทบาทและกระบวนการนำนโยบายโครงการส่งเสริมและเพิ่มศักยภาพวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

บทบาทและกระบวนการนำนโยบายโครงการส่งเสริมและเพิ่มศักยภาพวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมพบว่าในปัจจุบัน SMEs ไทยเป็น 1 ในโมเดลที่ขับเคลื่อนประเทศไทยไปสู่ความมั่งคั่ง (Prosperity) ความมั่นคง (Security) และยั่งยืน (Sustainability) โดย SMEs ไทย 4.0 สามารถใช้นวัตกรรม เทคโนโลยี และความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างมูลค่าในสินค้าและบริการ มีความสามารถในการค้าขาย และสามารถเข้าถึงตลาดทั้งในประเทศและในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งจะทำให้มีความสามารถอยู่รอดได้ในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน นอกจากนี้ Thailand 4.0 ซึ่งพีริยะ ผลพิรุฬห์(2556) (Piriya Pholphirul(2013)วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมส่วนใหญ่ของไทยมีบทบาทสำคัญในระบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์ไม่ว่าจะเป็นบทบาทของ “ผู้สร้างสรรค์หรือบทบาทของผู้รับจ้างในกระบวนการผลิตของบริษัทขนาดใหญ่บทบาทที่แตกต่างกันนี้นำมาซึ่งการมีข้อจำกัดและกลยุทธ์ที่แตกต่างกันสำหรับธุรกิจในแต่ละประเภท ในบทความนี้จะวิเคราะห์ถึงข้อจำกัดและปัญหาของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยไม่ว่าจะเป็น ความสามารถในการเข้าถึงผู้บริโภคที่ต้องพึ่งพาธุรกิจขนาดใหญ่การไม่เห็นความสำคัญของระบบทรัพย์สินทางปัญญาและการขาดแคลนบุคลากรทางด้านความคิดสร้างสรรค์ที่มีความสามารถ เป็นต้น ทั้งนี้กลยุทธ์การพัฒนาวิสาหกิจไปสู่การเป็น “องค์กรสร้างสรรค์” จึงเป็นกลยุทธ์ที่สำคัญที่ภาคธุรกิจควรตระหนัก ภายใต้การสนับสนุนจากภาครัฐ นอกจากนี้ยังมีเป้าหมายให้หลุดพ้นจาก 2 กบดักโดยปรับเปลี่ยนกลไก (Mechanism) การขับเคลื่อนการเติบโตชุดใหม่เพื่อเปลี่ยนประเทศไทยไปสู่ “ประเทศโลกที่ 1” ภายในปีพ.ศ.2575 ดังนี้ คือ

1. หลุดพ้นจากกบดักประเทศที่มีรายได้ปานกลาง โดยการสร้างความมั่งคั่งผ่านกลไกขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจด้วยนวัตกรรมทางปัญญา เทคโนโลยี และความคิดสร้างสรรค์ (Creative Ideas) เพื่อก้าวไปสู่ประเทศที่มีรายได้สูงโดยเปลี่ยนจาก “ทำมากได้น้อย” เป็น “ทำน้อยได้มาก” ซึ่งประกอบด้วย การดำเนินการที่สำคัญหลายประการ ตัวอย่าง เช่น การยกระดับขีดความสามารถในการวิจัยและพัฒนา หรือ R x D (Research and Development) การพัฒนาวิสาหกิจที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม เป็นต้น

2. หลุดพ้นจากกบดักความเหลื่อมล้ำ โดยการสร้างความมั่นคงผ่านกลไกการกระจายรายได้ โอกาส และความมั่งคั่งอย่างเท่าเทียมกัน โดยเปลี่ยนความมั่งคั่งที่กระจุก เป็นความมั่งคั่งที่กระจายโดยใช้หลักความคิดที่ว่า “เราจะเดินหน้าไปด้วยกันโดยไม่ทิ้งไว้ข้างหลัง” รวมทั้งการส่งเสริมและสนับสนุนผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เป็น SMART SMEs จำนวน 1 แสนสถานประกอบการภายใน 5 ปี และ 5 แสนรายภายใน 10 ปี ทั้งนี้เพื่อความอยู่รอดของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนทั้งในปัจจุบันและอนาคต

2. ปัญหาและอุปสรรคในการนำนโยบายส่งเสริมและเพิ่มศักยภาพวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยไปปฏิบัติเพื่อขยายตลาดในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนโดยศึกษาปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน

บทความเรื่องนี้มีข้อเสนอแนะแนวทางเพื่อความอยู่รอดของ SMEs ไทยในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ดังต่อไปนี้ คือ

1. ปัญหาทางด้านเจ้าหน้าที่ของสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ส.อ.ท.) ในฐานะเป็นผู้นำนโยบายไปปฏิบัติมีอยู่ 4 ประการ อันได้แก่ ประการแรก ได้แก่ปัญหาจำนวนเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานมีจำนวนไม่เพียงพอเกินไป โดยแก้ไขให้เสนอต่อฝ่ายทรัพยากรมนุษย์รับสมัครเจ้าหน้าที่เพิ่มเติมเพื่อมาปฏิบัติงานให้มีประสิทธิภาพและ

ประสิทธิผลมากที่สุด ประการที่สอง ได้แก้ปัญหางานที่ค้างค้ำโดยแก้ไขด้วยการให้มีการกระจายงานให้เหมาะสมกับตำแหน่งเจ้าหน้าที่ของแต่ละบุคคล และความสามารถของบุคคลเพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปด้วยดีอย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมได้รับผลประโยชน์สูงสุด ประการที่สาม ได้แก่การประสานงานกับภาครัฐโดยแก้ไขด้วยการเสนอให้มีการติดต่อกับภาครัฐได้ 3 ช่องทาง คือ ทางโทรศัพท์ อีเมล และการประสานงานแบบส่วนตัวทางโซเชียลมีเดีย (Social Media) เช่นการใช้วิธี Line เพื่อให้การประสานงานเป็นไปด้วยความง่าย และประการที่สี่ ได้แก้ปัญหาค่าไม่พร้อมของเจ้าหน้าที่ของผู้ปฏิบัติงาน โดยแก้ไขด้วยการเสนอให้มีการประชุมในสถาบันเพื่อชี้แจงอธิบายถึงขั้นตอนของโครงการให้แก่เจ้าหน้าที่ที่ได้รับทราบ และได้สอบถามรายละเอียดต่าง ๆ เพิ่มเติม เพื่อให้การดำเนินงานไปในทิศทางเดียวกัน

2. ปัญหาด้านภาครัฐ โดยให้มีการแก้ไขด้วยการเพิ่มช่องทางการประสานงานติดต่อกันระหว่างผู้ประกอบการและภาครัฐ เช่น การติดต่อประสานงานผ่านโซเชียลมีเดีย (Social Media) เช่นการใช้วิธี Line เป็นต้น รวมทั้งกรมการค้าแห่งประเทศไทยควรให้คำปรึกษาแก่ผู้ประกอบการที่เข้าร่วมโครงการในทุก ๆ ด้าน และดำเนินการทำช่องทางติดต่อประสานงานกับกรมการค้าแห่งประเทศไทยให้มีความสะดวกง่ายมากขึ้น

3. ปัญหาด้านผู้ประกอบการ โดยแก้ไขโดยให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเตรียมความพร้อมในด้านการผลิต ด้านการดำเนินธุรกิจ รวมทั้งความพร้อมของเอกสารที่ถูกต้องและครบถ้วน และมีคุณสมบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในโครงการส่งเสริมและเพิ่มศักยภาพของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs Pro - Active Program) ซึ่งสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยจะต้องชี้แจงให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมได้รับทราบรายละเอียดในเรื่องนี้ ทั้งนี้ ทั้งนี้ให้ผู้ประกอบการดังกล่าวได้รับทราบอย่างเป็นทางการ ซึ่งจะมีส่วนช่วยในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว

4. ปัญหาทางด้าน SMEs Pro - Active Program แก้ไขโดยให้มีการปรับปรุงหลักเกณฑ์ต่างๆ เพื่อให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมได้มีโอกาสเข้าร่วมในโครงการดังกล่าวได้มากขึ้น รวมทั้งปรับปรุงหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ให้ชัดเจนมากขึ้น โดยจัดให้มีการประชุมในหลาย ๆ ภาคส่วนไม่ว่าจะเป็นสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพื่อให้การดำเนินงานของโครงการดังกล่าวเกิดประโยชน์สูงสุดทั้งต่อผู้ประกอบการดังกล่าว และผู้ดำเนินโครงสร้างทั้งสามส่วนดังกล่าวซึ่งก่อให้เกิดผลดีต่อเศรษฐกิจของประเทศไทย

3. ข้อเสนอแนะทางในการแก้ไขปัญหาอุปสรรคทั้งหลายที่เกิดขึ้นทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีบทบาทที่แตกต่างกันในห่วงโซ่มูลค่าการผลิตของอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ภาควิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมส่วนใหญ่มีสถานะของการเป็นผู้สร้างสรรค์หรือจากผู้อื่นทำ (Outsource) จากวงจรการผลิตของบริษัทขนาดใหญ่ ซึ่งบทบาทที่แตกต่างกันในห่วงโซ่มูลค่าการผลิตนี้มาสู่กลยุทธ์ทางธุรกิจที่แตกต่างกันไปตามประเภทของอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ (Piriya Pholphirul (2013) วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำเป็นต้องสร้างวิธีการคิด ที่นอกกรอบและไม่ยึดติดแบบเดิมเช่นการมองประโยชน์ของสินค้าหรือบริการอย่างใดอย่างหนึ่งที่มีประโยชน์มากกว่า 1 อย่าง แนวคิดการมีส่วนร่วมต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมขององค์กร (Cooperate Social Responsibility) ให้ความสำคัญต่อการองค์กร และประชาชนรอบข้าง นอกจากนี้ ศักดิ์ดีดา ศิริภัทรโสภณ (2016) วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมได้ตระหนักถึงความสำคัญและเร่งระดับการเตรียมความพร้อมของการแข่งขันที่จะเพิ่มสูงขึ้น โดยการตรวจสอบความพร้อมขององค์กรและความพร้อมของผลิตภัณฑ์อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ทราบถึงจุดอ่อนและจุดแข็งที่ควรเร่งพัฒนาและสนับสนุนให้ดียิ่งขึ้น ควบคู่ไปกับการวิเคราะห์โอกาสและอุปสรรค โดยเฉพาะทักษะแรงงาน (Labor Skills) - เนื่องจาก SMEs ยังคงขาดแคลน แรงงานทักษะขั้นสูงทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ ผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ย (Average Labor Productivity) ยังอยู่ในระดับต่ำโดย

เฉพาะทักษะด้านการประยุกต์ใช้เทคโนโลยี การใช้ภาษา ต่างประเทศ และทักษะทางวิชาชีพที่สอดคล้องกับความต้องการของวิสาหกิจอย่างแท้จริง สุดท้ายที่สำคัญคือการเข้าถึงแหล่งทุน (Access to Finance) เป็นปัญหาสำคัญที่สุดในทุกประเทศ เนื่องจาก SMEs ส่วนใหญ่มีทรัพยากรและเงินทุนหมุนเวียนจำกัด ไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกันที่เพียงพอ มีพัฒนาการที่เชื่องช้า และมักถูกสถาบันการเงินที่ปล่อยสินเชื่อมองว่ามีความเสี่ยงสูง โดยเฉพาะวิสาหกิจที่เพิ่งเริ่มต้นกิจการ (Start-up) สามารถสรุปแนวทางในการแก้ไขปัญหาอุปสรรคโครงการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ได้ว่า

- 1) สร้างวิธีการคิด ที่นอกกรอบและไม่ยึดติดแบบเดิม คือการคิดค้น ผลิตภัณฑ์ สินค้าและบริการอย่างสร้างสรรค์โดยออกจากมิติกรอบเดิม ๆ
- 2) การมีส่วนร่วมต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมขององค์กร คือการใส่ใจต่อประชาชน ชุมชนและองค์การรอบข้าง
- 3) ควรวิเคราะห์ จุดแข็ง วิฤต โอกาส เพื่อนำมากำหนดแผนในการดำเนินงาน วางแผนการตลาดและการให้บริการหรือสินค้า
- 4) พัฒนาหรือให้ความสำคัญต่อทักษะแรงงาน ที่มีความสำคัญต่อการดำเนินกิจกรรมที่สัมพันธ์ต่อคุณภาพสินค้า และบริการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
- 5) ด้านการประยุกต์ใช้เทคโนโลยี มีความสำคัญที่จะทำให้สินค้า หรือบริการมีความทันสมัย
- 6) การเข้าถึงแหล่งทุน ภาคส่วนที่เกี่ยวข้องจะต้องสนับสนุน บริการเพื่อให้เข้าถึงแหล่งทุน SMEs ส่วนใหญ่มีทรัพยากรและเงินทุนหมุนเวียนจำกัด

องค์ความรู้ที่ได้จากบทความ

แนวทางในการแก้ไขปัญหาอุปสรรคโครงการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ประกอบด้วย 1)สร้างวิธีการคิด ที่นอกกรอบ2)การมีส่วนร่วมต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมขององค์กร 3)การวิเคราะห์ จุดแข็ง วิฤต โอกาส 4)พัฒนาหรือให้ความสำคัญต่อทักษะแรงงาน ที่มีความสำคัญ5)การประยุกต์ใช้เทคโนโลยี 6) การสนับสนุนการเข้าถึงแหล่งทุน ข้อมูลที่ได้จะสามารถสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยนำไปเป็นข้อมูลเพื่อวางแผน และพัฒนา หรือวางนโยบายให้โครงการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- วรเดช จันทรศร. (2552). ทฤษฎีการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: พรักหวานกราฟฟิค.
 พิริยะ ผลพิรุฬห์(2556)บทบาทของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไทยในระบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์, วารสาร เศรษฐศาสตร์ปริทรรศน์ สถาบันพัฒนาศาสตร์ ปีที่ 7 ฉบับที่ 1 มกราคม 2556, หน้า205-250
 ศาสตราวุธ ทักซิณ. (2551). บทบาทสมาชิกวุฒิสภาตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, หน้า 6 และ 12.
 ศักดิ์ดา ศิริภัทรโสภณ.(2559)ศักยภาพในการแข่งขันและความพร้อมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของ ไทยในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน,วารสารสยามคมนักวิจัย ปีที่ 21 ฉบับที่ 1 หน้า 9-33
 Baron, R.A. & Greenburgh (1990). Behavior in Organization. Boston, Mass.: Allyn and Bacon.
 Byars, L.L & Rue, L.W. (2002). Human Resources Management. Boston, Mass: Isurin and McGraw-Hill.
 Daft, R. (1992). Organization Theory and Design. St.Paul: West Publication Co.

- Gibson, J.L. Ivancevich, J.M. & Donnelly, J.H. (1994). *Organizations: Behavior, Structure, Process*. Bluss Ridge, Illinois: Isurin.
- Kreps, D.M. (1990). *Game Theory and Economic Modelling*. Oxford: Clarendon press
- Mowday, R.T., Porter & L.W. Steers, R.M. (1982). *Employee Organization Linkages: The Psychology of Commitment, Absenteeism and Turnover*. New York: Academic Press.
- Schermerhorn, J.R., Hunt, J.G. & Osborn, (2000). *Organization Behavior*. New York, N.Y.C: John Willy & Sons.
- Sehein, E.H. (1990). *Organizational Center and Leadership*. San Francisco: Jossey-Press,
- Wood, D.J. & Gray, B. (1991). *Toward Comprehensive Theory of Collaboration*. *The Journal of Applied Behavioral Science*, Vol.27, pb. 139 - 162.

Translated Thai Reference

- Piriya Pholphirul. (2013). *Roles of Thai Small and Medium Enterprises under Creative Economy*, NIDA Economic Review, Vol 7 (1). 205-250
- Sakda Siriphatrasophon. (2016). *Competitive Capacity and Readiness of Thai Small and Mediums Enterprises for Entering the ASEAN Economic Community*, *Journal of the Association of Researchers* Vol.21 No.1 January - April 2016
- Sasdrawoot Thaksin. (2008). *Roles of Senator according to the Constitution of the Kingdom of Thailand*, B.E. 2540, Bangkok: Ramkhamhaeng University, pages 6 and 12.
- Woradej Chantasorn. (2009). *Theory of Public Policy Implementation*. 4th edition. Bangkok: Pekquen Graphic.